

slancev bratskih društev in drugega ljudstva. Ob domu, pri zelo lepo okrašenem oltarju, je opravil sv. mašo v namen gasilcev domači g. župnik in v nemal poslušalce k ljubezni do Boga in do bližnjega, nato pa slovesno blagoslovil dom. Ves čas je neumorno in lepo prepeval pod vodstvom g. organista Božnika z dobernskimi pevci pomnoženi pevski zbor. Nato so se vrstili razni pozdravi in govori z deklamacijami. Popoldne je bila ljudska veselica z igro »Ne kliči vraga«, ki se je dobro obnesla, pevski nastop dobernskih pevcev, ki je napravil dober vtis, ribolov, šaljiva pošta in licitacija, kar vse je ohranjalo ljudi v veseljem razpoloženju. Vmes je neumorno svirala domača godba in so prepevali dobernski pevci. Vse se je vršilo v najlepšem redu in smo hvalo dolžni Bogu, ki nam je dal lepo vreme, in vsem, ki so z res požrtvovalnim delom pripomogli do tako lepe slovesnosti. Zlasti fantje gasilci so bili pridni in dekleta-kranclavke. Bo dom naš ponos, ognjišče in bodrilo za dejansko ljubezen do bližnjega. Na pomoč!

Dortmund-Eving, Nemčija. Srebrno poroko sta obhajala v nedeljo, dne 14. maja, rudar Lovrenc Ograjenšek in njegova soproga Marija, rojena Stropnik, doma iz Šaleške doline, in sicer iz župnije Skale. Tukaj v Nemčiji prebivata že celih 27 let. Oba sta v katoliškem društvu sv. Barbare. Sta tudi zvesta prijatelja priljubljenega »Slov. Gospodarja«. Vsi člani društva sv. Barbare želimo, da bi ju Bog ohranil do zlate in diamantne poroke. Bog živi vse bralce »Slov. Gospodarja«!

Kralj hitrostnih rekordov v strahu.

Amerikanca Malcolm Campbell, ki je dosegel v svojem dirkalnem avtomobilu več nego 437 km na uro, vprašuje jo, če je že občutil v očigled smrti strah. Nekoč je le odgovoril: »Da, enkrat. Strahotni občutek se me je oprijel ne na dirkališču, ampak tedaj, ko sem iskal zaklad.« Doživljaj groze je opisal Campbell na prigovarjanje prijateljev v inozemskem časopisu takole:

Pripovedovanja o treh zakladih.

»Najbrž ni nobene obmorske luke, po kateri bi ne bili st. i pomorščaki raznesli vesti o oddaljenem otoku, na katerem se nahajajo skrivnostno zakopani zakladi. Na ta način sem zvedel tudi jaz lepega dne zgodbo o bajnem zakladu, ki je bil zaupan majki zemlji in bi naj počival nekje na Kokos otoku, 400 milj od obale Kolumbije (Južna Amerika). Stari mornar ali morski medved, ki mi je pripovedoval o zakladu, mi je zagotavljal, da je ta zaklad največji, kar jih je sploh bilo kedaj skritih v zemljo. Skrivnostni zaklad obstoji iz treh. Eden izvira od proslulih morskih roparjev F. lvarda Dawesa in Dampierja. Njegova vrednost znaša 20 milijonov funtov. Bogastva izhajajo iz ameriške države Nikaragva. Drugi zaklad je od ban. i Denita Bonitas, ki je znan v zgodovini morskih tolovajev pod

Nov vozni red

veljaven od 15. maja 1933, cena 2 Din (po pošti pošljite znamke za 2.50 Din pri naročilu) dobite v

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

imenom »krvavi meč«. Ta slednji je skrtil na Kokos-otočju raznih dragocenosti za 10 milijonov funtov. Če bi mi tudi ne uspelo, da bi dvignil prva dva zaklada, bi mi še preostal zaklad škotskega kapitana Thompsona, ki je izropal cerkev v Limi in svetišča po drugih večjih mestih južnoameriških držav.

Sklep: poiskati zaklade.

Ko sem vse zgoraj navedeno slišal, sem se podal leta 1924. na Madeiro (otok ob zapadni obali Afrike) na počitnice. Med potjo mi je pripovedoval kapitan, skoz in skoz verodostojen mož, o zakladu, katerega bi naj bili skrili morski tolovaji na otoku Salvadge.

V hotelu na Madeiri sem zadel na prijatelja Lee Guinnessa, znamenitega tekača, ki je bil baš kar dospel z več tovariši iz Afrike. Nekega dne sem ga vprašal za šalo, ali bi ga ne mikal, da bi z menoj iskal skrivnostno skrite zaklade. Moj predlog je bil sprejet z navdušenjem. Sklenila sva, da se bova pripravila za pot v Londonu. Predvsem sva proučila o Kokos-otočju in o morskih roparjih vse, kar je že bilo objavljeno o zadevi do tedaj 20 tozadevnih — brezuspešnih ekspedicij. Nato sva se podala na morje na ladji z 12 možmi spremstva. Vzela sva še s seboj admirala Micholsona in enega psa.

Neobljuden otok.

V četrtek meseca februarja smo se usidrili pred otokom. Izkrcala sva se jaz ter admiral. Doznala sva, da je otok neobljuden in sva prebila na njem prvo noč. Po vsem dotedanjem pripovedovanju smo bili vsi pripravljene na obisk zlih duhov, a o teh ni bilo ne duha ne sluha. Noč je bila mirna in spala sva nemoteno. Drugo jutro sva se podala na težavno delo, s katerim sva pričela pri vzhodu solnca in se sprehajala vsled teme na večer. Cele tedne sva prekopavala po otoku. Lepega dne sva zadela na veliko kamenito ploščo globoko pod zemljo in ves srečen sem vzdihnil: »Vendar!«, saj sem bil prepričan, da prikriva kamen zaželjeni zaklad. Tudi tokrat sva se bridko varala. Najina nevolja je rasla od dne do dne, obleka je že bila razcpana in vsled neznosne vročine sva že bila ob vse telesne moči.

Pasji lajež.

V neki noči se je zgodilo to-le: Naš pes, ki je počival z nama pod šotorom, je skočil bliskoma po koncu in je pričel lajati. Zbudila sva se, poslušala, a zunaj je bilo vse tiho. Zagrabil sem revolver in isto sta storila tudi admiral in prijatelj Guinness. Vsi trije smo napenjali ušesa. Popolna tišina. Vkljub temu se nisem mogel ubraniti slutnje, da so zasajeni v nas človeški pogledi, pogledi, ki prodirajo v noči tudi skozi šotorovo platno. Čakali smo tiho in potrli, kaj se bo zgodilo. Konečno se je umiril celo pes in doživel nismo ničesar.

Otok ni zapuščen.

Naslednjo noč se je ponovilo ravno kar omenjeno. Stali smo pred uganko. Bili smo vendar prepričani, da ni na otoku razven nas nobenega družega živega bitja. Postavili smo pred naš šotor stražo treh mornarjev. Ti niso videli in

ne čuli ničesar, niti lajanja psa ne! Naši stražarji so pač spali liki kanoni. Ko sem razmišljal o zagonetnem lajanju, sem se spomnil na srečanje, katerega sem doživel malo pred odhodom iz Londona.

Mož, ki se je ponašal s čarovniškimi zmožnostmi, katerega sem pa videl prvič, mi je prerokoval, da imam namen, se odpeljati na otok, o katerem sem uverjen, da je neobljuden. »Vendar,« je pripomnil prerok, »pazite, ker otok ni zapuščen, ampak se skrivajo na njem ljudje neznanega plemena.«

Trenutno mi je šinil ta doživljaj skoz možgane in sem ga spravil v zvezo s onim, kar sem bil čital o otoku. V opisih je bilo beleženo, da so potomci starodavnih Inkov zasledovali morske roparje, ki so jim odnesli zaklade in so se izkricali celo na tem otoku. Od roda do roda se je širilo poslanstvo Indijancev, kojih naloga je, skrbno čuvati, da bi nikdo ne dvignil in odnesel na otoku zakopanega ter skritega zaklada.

Pozneje sem prejel tudi od druge strani potrdilo, da živijo na otoku ljudje, ki se znajo dobro skriti in čakajo že stoletja na priliko, da bi se maščevali nad onimi, ki bi se drznili drugič dotakniti njihovim davnim prednikom ugrabljenih dragocenosti. Nevidni sovražniki so nas v onih nočeh opazovali in motrili naša izkopavanja ter neuspehe.

Naša ekspedicija je končala s popolnim polomom in najbrž je bilo to za nas še največje dobro. Brezdvomno bi nas bili naši skriti sovražniki pomorili, ako bi nam bilo uspelo, da bi se bili približali zakladom. Danes sem trdno prepričan, da resnično počivajo nekje pod zemljo na otoku trije že označeni zakladi. Tolovaji so naropali neizmerno bogastvo in to je nekam zginilo, in vendar mora še nekje tihati do današnjega dne.

Vprašujete me, če sem jaz, ki pri vsakem hitrostnem rekordu tvegam življenje, občutil kedaj strah. Moj odgovor se glasi: Nikoli mi ni pretresaval udov tako brezmejen in nepopisen strah, kakor v onih nočeh na otoku, ko je naš pes tulil in ko mi je šepetala zavest z vso sigurnostjo, da smo zastraženi od grozljivih sovražnikov, ki prežijo vsako sekundo na naše življenje in se lahko maščujejo nad nami z vsemi indijanskimi grozovitostmi.«

Vojaške zadeve.

Rekrutom in vojaškim obveznikom, kateri hočejo vložiti prošnjo za skrajšanje roka (dijaki rok), za osvoboditev od službe, za odlaganje službe in za razna potrdila vojaške potrebe, priporoča se knjiga »Vojna obveza (prošnje, pritožbe in potrdila)«, katero je izdal komandant mariborskega vojnega okrožja in katera je tiskana v latinici. Knjiga je zelo praktična, ker vsebuje na 140 straneh 70 vzorcev prošenj za vse slučaje. Potrebno je samo, da se v knjigi najde dotični slučaj in prošnja prepiše. Pri vsakem vzorcu je naznačeno, kako se mora prošnja kolkovati in katere dokumente treba priložiti. Knjigi je cena 20 Din. Naročila naj se pošljejo po poštni nakaznici na naslov: Tiskarna sv. Cirila, Maribor, Koroška cesta 5.